

[Grünbaum.]

at udgifterne stiger med 600 mill. kr., og 400 mill. kr. er de større på posten udgifter uden for rammerne. Det er det, jeg har peget på i forbindelse med de store ord. Den udtalelse mener jeg altså kan holde fuldstændig.

Må jeg endelig sige om de 82 pct. og de 1.700 mill. kr., at jeg forstår ærlig talt ikke, at hr. Poul Schlüter vil komme med sådan noget her. Gang på gang har det spørgsmål været fremme i folketinget. Det er ikke rigtigt, jeg vil ikke bruge et stærkt ord, men det er altså usandhed, det er det stærkeste, jeg vil sige om det. De 82 pct. gav 1.700 mill. kr., ja, på indkomstskatten, men vi havde jo andre forslag, og vi anerkendte ikke regeringens beregninger. Der var ikke noget tab på 1.700 mill. kr. i vores forslag, der var 500 mill. kr., og vi sagde udtrykkelig dengang, at det ville vi netop som ansvarligt parti anvise dækning for, hvis den situation skulle opstå, at den økonomiske udvikling bevirkede, at der måtte skaffes et større kasseoverskud. Det var, hvad vi sagde dengang.

Poul Schlüter: Må jeg først sige til hr. Grünbaum om det sidste, at jeg er da udmærket godt klar over, at hr. Grünbaum det pågældende år ville adskilligt andet end at ændre udskrivningsprocenten fra de 95 til de 82. Hr. Grünbaum havde meget andet trøvetrilleri i tankerne end blot det, det ved jeg. Men vi kommer nu ikke uden om, at forskellen mellem en udskrivning på 95 pct. og en på 82 pct., er omkring 1.700 mill. kr. Det var forskellen på hr. Grünbaums finanspolitik på dette område og vores, det må da være en kendsgerning.

Jeg er glad for, at hr. Grünbaum gav os den, jeg vil næsten sige muntre beskrivelse af tørvemetoden. Man kan ikke lægge tørv på tørv, når man skal se på de socialdemokratiske udgiftsforslag, og man kan ikke sige, at de alle var alvorligt ment i den forstand, at de alle skulle være ført igennem. Sådan kan vi nu ikke arbejde, synes jeg, her i salen. Vi må have lov til at bygge på, at de udgiftsforslag, socialdemokratiet stiller, adskillige af dem i form af konkrete lovforslag, er alvorligt ment. Eller var det kun til udstillingsbrug? Skal vi forstå det således, at det slet ikke var socialdemokra-

tiets agt, hvis man havde haft flertal, eller hvis man skulle få det i den næste periode, at føre disse udgiftsforslag igennem? Hr. Grünbaum bestred i alt fald ikke mine tal, og jeg forstod, at selve opstillingen af mindreindtægter og merudgifter, som vittelig beløber sig til omkring 8 milliarder kr., står fast.

Når hr. Grünbaum siger, at han giver ikke noget eller i hvert fald ikke meget for de store ord om, at man kan holde udgiftstigningerne på en lav procent, så mener jeg, at det er en sær udtalelse, og jeg mener i hvert fald, at når vi alle i dette øjeblik skal bedømme realitetsgraden i den finansplan, regeringen har forelagt, så styrker det nu troværdigheden, at vi kan henvise til, at i det seneste statsregnskab, som er aflagt for os her i tinget, viser det sig klart, at udgifterne blev holdt under det, som for det pågældende år var budgetteret.

Til sidst skal jeg blot sige til hr. Grünbaum, at det er rigtigt, at underskuddet på betalingsbalancen under den forrige regering var mindre end det, vi kender nu. Talstørrelsen 2 milliarder kr. dengang kan ikke bestrides, og vi må vel regne med, at nu ligger vi et sted imellem 3 og 4 milliarder kr. Men jeg synes dog, det må gå ind i debatten, at vi siden har været offer for en meget uheldig udvikling imellem vore im- og eksportpriser. Vi har fået en forringelse af bytteforholdet, som på årsbasis svarer til omkring 1 milliard kr. i ekstra udgift for det danske samfund. Tager man den milliard kr. i betragtning, så er forskellen på tallene før og nu slet ikke så påfaldende endda.

Dernæst vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning til hr. Ømann. Andre har allerede blandet sig i denne oprivning af hr. Keynes' bedrifter. Jeg vil bare gerne sige til hr. Ømann, at hr. Keynes' teori om, at det er initiativet, der beforder rigdommen, det er sikkert en rigtig tanke, men den skal forstås i den sammenhæng, at man kan ikke spare sig ud af en depression; det var, hvad hr. Keynes mente. Jeg vil minde hr. Ømann om, at hr. Keynes i virkeligheden er langt mere berømt for en anden tankegang, nemlig tankegangen om moderne finanspolitik. Jeg tror endda, man kan sige, at hr. Keynes har opfundet den. Det er tankegangen om balance mellem vækst i produktion og forbrug. Det er jo ikke rigtigt, som hr. Ømann vil